see oli elektrikella märguandmine, et reisijate-rong lähemast jaamast sõitma hakkab.

Nüüd oli siis kaks rongi üks teisele wastu sõitmas. Kedagi ei olnud, kes sõidurongi oleks saanud hoiatada, ta pidi wagonite rongiga kokku põrkama. Jima aimamata sõitsiwad need õnnetumad otse surma suhu! Mis waene Anna seda mõteldes omas südamas tundis, kes jõuab seda seletada!

2.

Kui teewabt Märt Mätas naesest ja lapsest oli lahkunud ja oma tee läbikatsumist alganud, sammus ta agaraste ööpimeduses edasi, pidi aga sagedaste kõigest jõuust wasta toetama, et tuul teda mitte otsett maha ei tõukaks. Laternat warjas ta oma kehaga tuule eest. Üksnes laterna abil oli tal tee läbikatsumine ja eneste edasiminek wõimalik. Aga ta teadis ka, et ta oma laternat wõis uskuda, sest see oli otse tormise ilma tarwis tehtud. Paks klaas kaitses tuld ja luna õhku põlemise tarwis küllalt sisse peasts, ei saanud ometi kõigekangem tuul tuld ära kustutada.

Aeg ajalt lõi Mätas tugewa kruwiwõtmega rööbaste pihta, et katsuda, kas mõni rööbas mitte katkine wõi lahtine ei ole; ja iga wiie sammu järele laskis ta laterna walgust hoolega tee peale paista, et näha, kas teel mingit takistust ees ei ole.

Nõnda edasi minnes hakas ta juba oma teepiiri lõpule lähinema. Nüüd oli weel tükike teed ees, mille läbikatsumisega ta hõlpsamalt lootis toime saada, sest siin oli üks käänaku koht ja siis oli tee mäerinnakust läbi kaewetud, nõnda et kahelpool teed maaseinad seisiwad, ülewal äärt mööda suured jämedad okaspuud. Seal lootis Märt wähe warju leida tuule wastu, et jälle hinge tagasi saaks tõmmata, sest alaline tuule lõõtsumine ja surumine selja tagant, ei laskund õieti hingata. Juba oli ta teekäänaku peale jõudnud, kust warjaw kaewetud tee algas, seal kuuleb ta korraga suurt praginat ja tunneb, et mingi nägemata wõim teda maha wiskab. Latern weeres tal käest, kukkus kõninal puruks, tuli tustus, ja Märdi meelemõistus kaudus.

Kui kaua ta nimastuses maas olnud, selleşt ei saanud ta aru. Aega mööda hakas ta meel jälle selgima. Mingi wägew wõim surus teda maad wastu, ta hakas kätega enese ümber kompima, tõmbas aga käed jälle tagasi, sest igal pool torkasiwad kuuse okkad. Ta katsus selle litsuwa asja alt peasseda ja üles tõusta, aga ei peasenud. Ta märkab, et pea kangeste walutab, kui ta käega pead katsub, tunneb ta sooja wedelikku sõrmede wahele jooksma — pea jookseb werd. Uus minestus ähwardab tema meele mõistuse matta. Ta on nagu joobnud, kes omast olekust õiete aru ei saa. Kuis sai ta puu okste wahele? Mis oli temaga sündinud? Öö on kottpime, mingit asja ei saa näha, kuid tormi kohamist kuulda.

Seal käib mõte nagu wälk Mätsa peast läbi: ülewel kaldal on tuul mõned puud maha murdnud ja neid alla wisanud, ja üks on teda trehwanud, wist üks peenem oks, sest muidu oleks ta pea purustatud.

Kui kõik mitte nii hirmus pime ei oleks, kui wähegi aru wõiks saada! Tema käed otsiwad laternat; ei leia, aga sõrmede alla juhtub üks külm asi, raud, teerööbas. Siis otse tee peal on maha murdunud puud ja nende alla Märt matetud. Mõne minuti pärast tuleb sõidurong ja sõidab otse selle saaduwirna sisse, ja ka Märt ise on kadunud, kui tal mitte õnneks ei lähe siit okste wangitusest peasseda. Tema pea ei suuda enam mõtelda, ja ometi selgib talle korraga üks mõte, mis kõike tema elujõudu lõhkele õhutab, et temal kohuseks on, rongi hukkawinemisest peasta ja kõiki neid raudteeametnikka ja reisijaid, kes rongis on. Ta peab siit puu oksade wahelt wälja peasema, maksku mis maksab.

Ta katsub, kas patronitask alles wõõl, leiab et see seal ja et seal mõned plahwatuspatronid sees on, mis ta rööbaste külge wõib kinni panna, et rongijuhti weel wiimsel silmapilgul hoiatada. Laternat ta enam ei julka otsima, see oleks asjata töö ja ajawõtmine. Ta tõmbab hinge, wõtab kõike oma wiimist jõudu kokku, ja talle läheb õnneks, okste wahel edasi nihkuda; ta tunneb, kuidas tal murdunud okste ja okaste wahelt läbi tikkudes riided ihu pealt katki rebene-